

Arrest

nr. 214 641 van 31 december 2018
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 30 december 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping en van de beslissing houdende intrekking van het visum van 24 december 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 30 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Jeroen TASSENOY, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 december 2018 wordt de verzoekende partij de beslissing tot teruggrijping gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

“de heer:

naam x voornaam x

geboren op 22.11.1975 te BISKRA geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Algerije

houder van het document paspoort nummer 156573006

afgegeven op : 09.09.2015

houder van het visum nr. 012132124 van het type c afgegeven door B

geldig van 23.12.2018 tot 17.01.2019

voor een duur van 10 dagen, met het oog op : kort verblijf.

afkomstig uit Algiers met AH2062 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Het visum van betrokkene is uitgegeven door België terwijl zijn reisdoel hoofdzakelijk in Frankrijk ligt. Betrokkene verklaart dat hij van plan was om zijn neef in Frankrijk te bezoeken. Omdat hij vanuit Algerije geen vlucht vond met bestemming Frankrijk is hij naar Brussel afgereisd. Zijn neef zou nu vanuit Parijs naar Brussel komen om hier samen nieuwjaar door te brengen.

De neef van betrokkene verklaart echter dat betrokkene vanuit Brussel onmiddellijk zal doorreizen naar Parijs om daar bij hem te verblijven. Ze hebben geen reisplannen in België.

Later legt betrokkene een hotelreservatie voor hotel IBIS BUDGET BRUSSELS SOUTH RUISBROEK van 24/12/2018 tot 02/01/2019, zijnde het ganse verblijf van betrokkene.

Betrokkene beweert dat hij de eerdere vraag naar zijn hotelreservatie niet begrepen had.

Hij heeft ook nog een hotelreservatie voor VINTAGE PARIS GARE DU NORD BY HIPHOPHOSTELS van 24/12/2018 tot 26/12/2018.

Betrokkene verklaart hierover dat hij 2 hotelreservaties heeft gemaakt omdat hij feitelijk niet weet waar hij gaat verblijven.

Betrokkene geeft verschillende versies voor zijn bezoek. Betrokkene is niet in het bezit van enige uitnodiging, noch van toeristische informatie.”

1.2.Op 24 december 2018 wordt de verzoekende partij tevens de beslissing tot intrekking van het visum kort verblijf gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INTREKKING VAN EEN VISUM

Meneer X

Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, uw visum onderzocht. Nummer 012132124, afgegeven: 12.12.2018.

het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

8. de informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar (artikel 32, 1, b en artikel 34, 1/2), van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Reden van de beslissing: Het visum van betrokkene is uitgegeven door België terwijl zijn reisdoel hoofdzakelijk in Frankrijk ligt. Betrokkene verklaart dat hij van plan was om zijn neef in Frankrijk te bezoeken. Omdat hij vanuit Algerije geen vlucht vond met bestemming Frankrijk is hij naar Brussel afgereisd. Zijn neef zou nu vanuit Parijs naar Brussel komen om hier samen nieuwjaar door te brengen.

*De neef van betrokkene verklaart echter dat betrokkene vanuit Brussel onmiddellijk zal doorreizen naar Parijs om daar bij hem te verblijven. Ze hebben geen reisplannen in België.
Later legt betrokkene een hotelreservatie voor hotel IBIS BUDGET BRUSSELS SOUTH RUISBROEK van 24/12/2018 tot 02/01/2019, zijnde het ganse verblijf van betrokkene.
Betrokkene beweert dat hij de eerdere vraag naar zijn hotelreservatie niet begrepen had.
Hij heeft ook nog een hotelreservatie voor VINTAGE PARIS GARE DU NORD BY HIPHOPHOSTELS van 24/12/2018 tot 26/12/2018.
Betrokkene verklaart hierover dat hij 2 hotelreservaties heeft gemaakt omdat hij feitelijk niet weet waar hij gaat verblijven. Betrokkene geeft verschillende versies voor zijn bezoek. Betrokkene is niet in het bezit van enige uitnodiging, noch van toeristische informatie.
(...)"*

2. Over de rechtspleging en over de ontvankelijkheid

2.1. De verzoekende partij heeft ervoor gekozen om twee aparte verzoekschriften in te dienen enerzijds tegen de beslissing houdende terugdrijving van 24 december 2018 – beroep gekend onder rolnummer 227 560 – en anderzijds tegen de beslissing houdende de intrekking van het visum kort verblijf van 24 december 2018 – beroep gekend onder rolnummer 227 559. Gelet op de nauwe samenhang tussen beide zaken worden ze samengevoegd.

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar zij wordt vastgehouden openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 24 december 2018 van haar vrijheid werd beroofd en sinds die datum wordt vastgehouden met het oog op haar terugdrijving. Omwille van de vasthouding met het oog op haar terugdrijving is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving heeft plaatsgevonden.

3.2.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Er moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. . In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“1.

Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr.100.940, 20 november 2001).

2.

Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel dat stelt dat een beslissing zorgvuldig dient te worden genomen.

K. LEUS stelt: (in O. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 114-115):

“(…) de vaststelling door de Raad van State van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in de regel worden herleid tot de klassieke in de rechtsleer aangehaalde categorieën van gevallen waarin de bestreden bestuursbeslissing wordt vernietigd:

1) omwille van een gebrek aan een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting, of, nog,

2) die gevallen waarin het bestuur te kort is geschoten door een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen,

3) een gebrek in de zorgvuldige kennisgeving van de beslissing of, tenslotte een gebrek in de op de overheid rustende informatie, bijstand of begeleidingsplicht.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de DVZ bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende punt (E) van de weigeringsbeslissing:

Verzoeker is in het bezit van een geldig visum type C, afgegeven door de Belgische autoriteiten voor een duur van 10 dagen.

Ook zijn alle voorwaarden om het Schengengebied in te reizen vervuld.

De enige reden waarom verzoeker de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd is omdat hij zogenaamd onbetrouwbare informatie zou verstrekt hebben met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf.

Verzoeker heeft verklaard dat hij de eindejaarsperiode wenst door te brengen met zijn neef, die in Frankrijk woont. Deze heeft dat ook zo bevestigd in een telefonisch onderhoud met de grenspolitie.

Hij heeft twee hotelreservaties gemaakt omdat hij feitelijk niet wist waar hij precies zou verblijven: ofwel in Frankrijk, ofwel in België. De hotelreservaties spreken voor zich. De DVZ kan dus niet voorhouden dat het doel en de omstandigheden van het verblijf van verzoeker onduidelijk zijn. De bestreden beslissing vermeldt verder dat verzoeker niet in het bezit was van toeristische informatie. Dit hoeft zeker niet te verbazen daar verzoeker op familiebezoek ging. De DVZ is op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit gekomen.”

en:

“1.

Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr.100.940, 20 november 2001).

2.

Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel dat stelt dat een beslissing zorgvuldig dient te worden genomen.

K. LEUS stelt: (in O. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 114-115):

“ (...) de vaststelling door de Raad van State van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in de regel worden herleid tot de klassieke in de rechtsleer aangehaalde categorieën van gevallen waarin de bestreden bestuursbeslissing wordt vernietigd:

- 1) omwille van een gebrek aan een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting, of, nog,*
- 2) die gevallen waarin het bestuur te kort is geschoten door een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen,*
- 3) een gebrek in de zorgvuldige kennisgeving van de beslissing of, tenslotte een gebrek in de op de overheid rustende informatie, bijstand of begeleidingsplicht.*

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de DVZ bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende punt 8 van de beslissing:

Verzoeker is in het bezit van een geldig visum type C, afgegeven door de Belgische autoriteiten voor een duur van 10 dagen.

Ook zijn alle voorwaarden om het Schengengebied in te reizen vervuld.

De enige reden waarom verzoeker de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd is omdat hij zogenaamd onbetrouwbare informatie zou verstrekt hebben met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf.

Verzoeker heeft verklaard dat hij de eindejaarsperiode wenst door te brengen met zijn neef, die in Frankrijk woont. Deze heeft dat ook zo bevestigd in een telefonisch onderhoud met de grenspolitie.

Hij heeft twee hotelreservaties gemaakt omdat hij feitelijk niet wist waar hij precies zou verblijven: ofwel in Frankrijk, ofwel in België. De hotelreservaties spreken voor zich. De DVZ kan dus niet voorhouden dat het doel en de omstandigheden van het verblijf van verzoeker onduidelijk zijn.

De bestreden beslissing vermeldt verder dat verzoeker niet in het bezit was van toeristische informatie. Dit hoeft zeker niet te verbazen daar verzoeker op familiebezoek ging.

De DVZ is op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit gekomen..”

3.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.3.5. De bestreden beslissing tot teruggrijping is gestoeld op artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)”

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

Artikel 3, eerste lid, 3°, gecombineerd met het tweede lid van hetzelfde artikel van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745).

3.3.6. De bestreden beslissing tot intrekking van het visum kort verblijf is gestoeld op artikel 34, 2 van de verordening (EG) nr. 810/2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode dat luidt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

3.3.7. Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de grenscontrole niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoekende partij niet om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of verklaringen, in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het loutere feit dat zij in het bezit is van een visum waarvoor zij bij de aanvraag alle nodige bewijsstukken had voorgelegd, verzoekende partij niet ontslaat om bij binnenkomst op het Belgische grondgebied, haar reisdoel en reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. In tegenstelling tot wat verzoekende partij aldus lijkt voor te houden, volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken zou hebben voorgelegd. Om toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied moet men niet alleen in het bezit zijn van een geldig visum maar moet men eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Wat de precieze intenties zijn van verzoekende partij met betrekking tot haar verblijf is volgens het bestuur niet afdoende duidelijk omdat de verzoekende partij in gebreke blijft daartoe eenduidige verklaringen/documenten af/voor te leggen. Zo blijkt uit het verslag van de grenspolitie van 24 december 2018 het volgende: *“Betrokkene verklaart naar België te komen om er nieuwjaar te vieren. Hij was van plan om zijn neef, D. K. (...), die in Frankrijk te gaan bezoeken, doch hij vond geen vliegtuigticket naar Frankrijk. Daarom komt zijn neef nu naar België. Wat ze precies gaan doen kan betrokkene ons niet vertellen. Betrokkene kent niets in België. Hij is niet in het bezit van toeristische informatie. Hij is ook niet in het bezit van een hotelreservatie. Betrokkene deelt ons mee dat hij op zijn neef wacht. Deze zou hem dan rondleiden. Wij nemen hierop telefonisch contact op met D. K. (...) op het telefoonnummer 0033xxxxx. Hij deelt ons mede dat betrokkene inderdaad zijn neef is en dat hij vanuit Brussel direct naar Parijs zal gaan om elkaar daar te ontmoeten. Het betreft een familiebezoek. Wat hun plannen zijn in Frankrijk kan betrokkene ons niet duidelijk maken. Ze gaan er wat rondkijken.”* Later op dezelfde dag voegt verzoekende partij nog het volgende toe aan haar verhaal: *“Op bovenvermelde datum en uur overhandigt betrokkene ons een hotelreservatie voor hotel IBIS BUDGET BRUSSELS SOUTH RUISBROEK van 24/12/2018 tot 02/01/2019, zijnde het ganse verblijf van betrokkene. Betrokkene beweert dat hij onze eerdere vraag naar zijn hotelreservatie niet begrepen had. Tussen de documenten in het bezit van betrokkene vinden wij nog een hotelreservatie voor VINTAGE PARIS GARE DU NORD BY HIPHOPHOSTELS van 24/12/2018 tot 26/12/2018. Betrokkene verklaart hierover dat hij 2 hotelreservaties heeft gemaakt omdat hij feitelijk niet weet waar hij gaat verblijven. In het notitieboekje van betrokkene vinden we bovendien de naam ‘B. S. (...)’ terug met een adres in Parijs. Betrokkene*

verklaart dat dit ook een neef van hem betreft. Betrokkene heeft die naam nooit vermeld tijdens het eerste interview. Betrokkene geeft verschillende versies voor zijn bezoek. Het is voor ons niet duidelijk wat de echte reden van zijn bezoek is. Betrokkene is niet in het bezit van enige uitnodiging, noch van toeristische informatie.”

Gelet op de onduidelijkheid over de verblijfplaats van verzoekende partij, in België dan wel in Frankrijk, alsook op de tegenstrijdigheid van haar verklaringen met die van haar neef, met name waar zij stelde nieuwjaar in Brussel te zullen vieren met haar neef terwijl deze laatste verklaarde dat het de bedoeling was dat verzoekende partij onmiddellijk zou doorreizen naar Parijs en er helemaal geen plannen waren voor België, acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hieruit afleidt dat het reisdoel en de verblijfsomstandigheden niet afdoende zijn aangetoond. Het betoog ontwikkeld in het verzoekschrift waar de verzoekende partij in essentie slechts stelt dat zij de bedoeling had om nieuwjaar door te brengen met haar neef en dat ze twee hotelreservaties had omdat ze niet wist waar ze ging verblijven, doet hoegenaamd geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen tussen haarzelf en haar neef noch aan de vastgestelde onduidelijkheid omtrent haar verblijfplaats. De thans aangevoerde verantwoording in het verzoekschrift aangaande de twee hotelreservaties - met name dat de neef nachtwerk doet en er derhalve nog geen concrete afspraken waren qua verblijf - is een *a posteriori* verklaring die geenszins overtuigt. Verzoekende partij heeft dit immers niet vermeld als reden waarom zij twee hotelreservaties had. Het betoog voorts dat zij geen toeristische informatie in bezit had omdat zij op familiebezoek kwam, doet evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers, wanneer verzoekende partij verklaart dat zij naar België komt om hier nieuwjaar te vieren met haar neef die in Parijs woont en die zal afreizen naar België en haar zal rondleiden tijdens haar verblijf, is het geenszins onlogisch dat het bestuur deze verklaringen eveneens twijfelachtig vindt bij gebrek aan toeristische informatie.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

3.3.8. Het middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3.9. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 227 559 en 227 560 worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig december tweeduizend achtien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

S. DE MUYLDER

